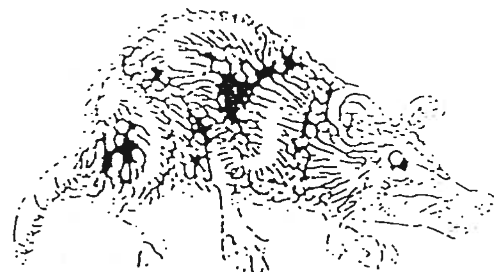
PHOBOS

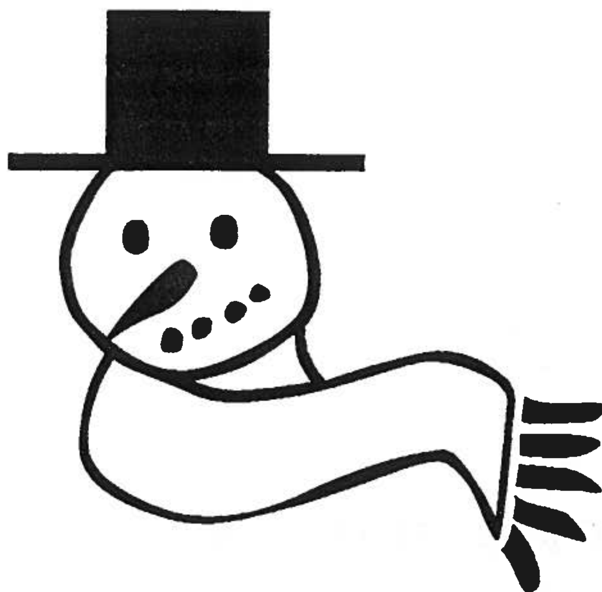
NYHETSBLAD FOR ARES — kun for medlemmer

Nr. 207, onsdag 10. desember 1997

REDAKSJONELT

Denne gangen blir det noe begrenset med plass til å skrive redaksjonelt. Til gjengjeld har vi litt av hvert å by på rent stoffmessig, både del II av føljetongen vår, og ikke minst nytt om den planlagte minicon'en på Bjølsen i februar-mars, **Vinterkon** (se under). Vi får bruke den vesle plassen vi faktisk har til å ønske alle våre lesere, både på Bjølsen og Blindern, en riktig trivelig jul/Hanukah/Kwanza'a e.l., samt et hjertelig godt nyttår. Husk: **Det er nå bare tre år igjen til det 21. århundre** (alle latterlige påstander om at det skulle være 2, faller på sin egen urimelighet!)...

Vinterkon 1

ARES – forening for simuleringsspill

inviterer til en liten, vinterlig kongress på Bjølsen i Oslo.
27. februar – 1. mars 1998.

EX CATHEDRA

(spalten til Johannes H. Berg,
formann for Ares Bjølsen og administrator for ARCON)

Nå har Ares Bjølsen nettopp hatt styremøte, som konstituerte det nye styret etter generalforsamlingen forrige onsdag. Det ser ut til at de som blir med i styret for neste år er innstilt på å ta oppgaven på alvor, og det skal ikke store forbedringene til for at foreningen vår begynner å vokse litt igjen. Litt heldig PR og et par vellykkede programarrangementer tror vi bør hjelpe en god del.

Vi håper på et sterkere aktivitetsnivå, økt oppslutning og voksende rekruttering for Ares i 1998! I så fall bør det vel også bli slutt på klagingen fra min side: Det er ikke alltid man er like fornøyd med tilværelsen, og høyt arbeidspress samt en del frustrasjoner i forbindelse med spillhobbyen får vel ta mesteparten av skylden for at de par-tre siste EX CATHEDRAene tildels har vært aggressive overfor medlemmer og andre. Det er ikke så vondt ment.

Dessuten, og her kommer jeg jo inn på noe som i & for seg er et viktig poeng: Det er ikke akkurat så mye respons å få, selv på temmelig sine og anklagende innlegg i dette bladet. Faktisk så har vi jo i et par tidligere redaksjoneltspalter experimentert med å la vår kjære lesermasse få unngjelde, som den gjengen med innbarkede slappfisker & sløvinger den sikkert er, uten at dette egentlig lot til å få noen særlig fart på feedback'en... Men nå kan vi jo felt-teste dette igjen: Jeg er slett ikke overbevist om at det er så alt for mange som orker å stave seg gjennom en hel Ex Cathedra-spalte! De av dere som gjør det, og sier fra til undertegnede nå, altså den onsdagskvelden (10/12) dette skal deles ut på Bjølsen , skal få gratis mat på neste Ares-møte (17/12) og dessuten en liten **overraskelse** samtidig.

- Johannes H. Berg

GENERALFORSAMLING 1997:

Vi hadde generalforsamling for Ares Bjølsen sist onsdag, og vi fikk sett litt på foreningens videre virksomhet. Det blir ikke plass til noe utførlig referat her, men vi vil gjerne få presentere det nye styreet for Ares (Bjølsen) i 1998:

- Johannes H. Berg (formann)
- Herman Ellingsen (kasserer)
- Arild Storåker (PR-sjef)
- Johan Nyquist (materialforvalter)
- Ragnhild Evensen
- Jan Erik Storebø

Vinterkon 1

Vinterkon 1 blir en avslappet kongress, nesten like mye en sjanse til å slappe av fra en verden som spinner for fort til daglig, som en sammenkomst for å spille de spillene vi liker best.

Derfor legger vi opp til et program som gir spillerne anledning til å spille det de vil, når de vil. Istedenfor å tvinge spillerne til å gi opp spillet når det er på det mest spennende, bare fordi en pulje er slutt, velger vi å starte turneringene når spillerne har lyst til å sette i gang, en løsning som har vist seg å være en suksess ved tidligere anledninger.

Vi kommer heller ikke til å kreve at spillerne skal holde seg til akkurat de spillene vi har satt opp på programmet. Hvis noen har lyst til å spille noe annet, så har Ares en interessant spillsamling, eller folk kan ta med seg spill selv.

Program

Europa Universalis
War in Europe
History of the World
Nuclear War
The Babylon 5 project
Advanced Dungeons & Dragons
Meta
NAF[2]

"FERDEN MOT SESS"

av Jan Erik Storebø

(Dette er fortsettelsen på fortellingen om haugmannen Tris. Denne føljetongen begynte i PHOBOS 206, og om man skulle mangle det nummeret når dette skal leses, er det bare å kontakte redaksjonen, så forsyner vi dere gladelig med et nytt ex...)

II

Det så ut til å bli en kjedelig tur. Det gikk lange stunder uten at noe hendte. Raz konsentrerte seg for å jakte mens de gikk. Sama sang viser om vindryttere og sverdsvingeren Wali. Han håpet at Tris skulle være interessert i visene om Wali. men Tris var slettes ikke interessert og tenkte bare på å bli ferdig med ferden fortest mulig. For hver åskam ble han skuffet over at Sess ikke var å se på den andre siden. Flget snakket lite sammen og turen var rett og slett kjedelig. Men så horte de ryttere bak seg. Raz ba alle gjemme seg for han trodde det var Dami. De gjemte seg på beste måte, særlig Raz som var kjent. Rytterene kom nærmere og nærmere. Folget ventet i spenning. Det var derfor en lettelse å se at rytterene passerte uten å stanse et øyeblikk. Rytterene hadde virket uerfarne, ja rett og slett ubekvemme på hesteryggen. Det hadde vært tre av dem. Men det mest oppsiktsvekkende var at de var inntullet i kappe slik at ingen kunne se dem. Dessuten hadde de store sko. De så tynne ut. Men merkeligst av alt var at de bare var ca. 110 cm. Etter at de hadde passert og enda en stund kom følget frem igjen. De så undrende etter rytterene. Til og med Tris fattet en viss interesse.

-"Hvem var det ?" spurte Sama.

-"Det vet ikke jeg. Kanskje barn" svarte Raz.

-"Barn. tror du det ?".

-"Ja, eller kanskje hauliungdom".

-"Enda flere av dem og samtidig ?".

-"Nei. du har rett. Det er for usannsynlig. Det er antagelig for usannsynlig. Det var sikkert unge. adelige vestjordamenn. Det forklarer at de er tynne og ikke trives på hesten".

-"Ja, selvfølgelig. Slik må det være".

Følget slo seg til ro med dette og fortsatte. Etter nok en åskam støtte de på noen jordamenn.

-"Stopp" sa den ene. De andre holdt seg i bakgrunnen og flirte. Sama forsikret seg om at sverdet hans var der det skulle. Raz fant armbrosten.

-"Hvem er dere som stanser oss ?" spurte Raz.

-"Ser dere ikke at vi er jordamenn ?" spurte lederen satirisk. Til dette lo alle. Han var tydeligvis lederen fordi det var han som initiativet og var den festligste.

-"Svar ikke så respektløst, gutt. Det jeg mente var selvfølgelig : hvorfor stanser dere oss".

-"Det var en tanke som slo meg da jeg fikk sett dere. Jeg lurte på om ikke dere kunne ha noen mynter som kunne passet i myntsamlingen min". Jordamennene flirte igjen.

-"Vet du ikke hvem du har stanset ?" spurte Raz.

-"Oi, det var visst en hauli her også. Men det forandrer ingenting".

-"Det jeg mente var : vet du ikke hvem jeg er ? Jeg er Raz, bueskytteren".

-"Har jeg aldri hørt om" sa lederen og snudde seg og spurte om de hadde hort om han. Det hadde de ikke. Raz var nå fornærmet. Men i bunn og grunn var det ikke rart at jordamennene ikke hadde hørt om han. For selv om han trodde han var en veldig god bueskytter var han bare middels, selv om han var en god jeger. Lederen vendte seg mot Raz igjen.

-"Hør her: treffer du den eika der borte skal dere få gå uten problemer" sa lederen. Raz tok i mot utfordringen. Han spente buen og skjøt. Det var et spennende øyeblikk. Raz bommet med god margin. Nå lo jordamennene godt. Lederen deres sa at de likevel skulle få gå hvis de traff et tre som var mye nærmere og slettes ikke vanskelig å treffe. Men jordamennene fortsatte å le og Raz dirret av sinnsbevegelse og klarte å bomme med god margin på denne også.

-"Dersom bueskyting er din fremste ferdighet kan du ikke være mye verdt" sa lederen. Jordamennene fortsatte å le. Raz skalv av sinne og frustrasjon over å være ydmyket og latterlighet. Ydmykelsen var for stor å bære. Derfor gjorde han noe han ikke kulle gjort. Det var ganske tydelig at gjengen med jordamenn slettes ikke kom til å volde noen problemer men Raz så rødt. Han grep nok en pil og skjøt. Denne gangen var det lederen for jordamennene han skjøt mot. Men skjel-

Samtlige gikk mot Raz. Sama gikk for å hjelpe til. en hadde spyd og prøvde å stikke Raz med det. Heldigvis klarte Sama å hugge av spissen slik at Raz slapp med et uvennlig dytt av det som nå var en stokk. Tre jordamenn med sverd nærmet seg. Raz skjot en pil på den ene. Denne var tydeligvis ikke vant til å være skutt på for han stanset selv om såret slett ikke var ille. Sama gjorde et elegant støt og kuttet opp halspulsåren til en av de kjempende uten å måtte dra ut sverdet etterpå. Jordamennene var tydelig redde og uvante i kamp. Likevel var de mange og motte bare to. derfor var det lett forståelig at Raz fikk problemer. Raz traff mesterlig med den ene kniven og enda en var ute av spillet, men han klarte ikke å unngå å bli truffet av to sverdslag samtidig. Den ene traff benet, den andre traff brystet. Raz gispet av smerte. Sama viste at han var en dyktig sverdsvinger. Elegant hogg han tvers gjennom en jordamanns hode. Nå var tre jordamenn ute av dansen og to igjen. Den ene, lederen, grep et spyd og kastet det. En skadet Raz klarte ikke unngå det. Det traff mesterlig. En kan vanskelig engang begynne å gjette den skrekk som Raz opplevde nå når han så et spyd som hadde boret rett gjennom kroppen hans. Sint hoppet Sama rett på lederen og hogg til. sverdet gikk rett i gjennom jordamannens kropp og jordamannen døde. Den sist jordamannen flyktet da i vill redsel. Sama gikk da bort til Raz. Men det var ingenting å gjøre. Raz var død.

Om følget hadde talt lite. ble enda mindre talt nå. Oppfatningen om Raz død var forskjellig mellom de to vandrende. Sama så det som en ulykke. En trist hendelse som var en følge av det uforutsette. Tris derimot så det som selvforskyldt og var glad til for å bli kvitt Raz. Begge følte det som merkelig nå som Raz var død. Raz hadde snakket med dem begge to, men de to hadde knapt nok talt til hverandre. Det var Sama som brøt stillheten.

-"Hor her, vi kommer til å bruke evigheter skal vi ut av skogen på egen hånd. Det må være noen som bor i nærheten som er kjente. Vi får prøve å få dem til å hjelpe oss". Tris bare nikket til svar. Etter en stund fant de noe bosetning. De presenterte sitt problem og to skagler lovet å hjelpe dem neste dag. Da dagen grydde trasket det nye følget i vei. De to nye i følget het Melin og Gabar og var brødre.

-"Dere var heldige nå" sa Melin.

-"Vanligvis ville vi ikke hjulpet dere" sa Gabar.

-"Hvorfor gjorde dere det da ?" sa Sama.

-"Kanskje fordi vi er for snille" sa Melin.

-"Eller kanskje fordi far sa at vi skulle få juling hvis vi ikke fikk fanget den reven som tar hønene" sa Gabar.

-"Hysj, du skulle ikke si det" sa Melin. Og så ga de seg til å krangle. Etter en stund gikk det opp for Sama og Tris at brødrene brukte å krangle flere ganger dagen. Sama prøvde å dreie samtalen inne på noe annet.

-"Dere har ikke sett noen småfolk her noen gang ?" spurte Sama.

-"Småfolk ? Det er slike som Gaber liker" sa Melin.

-"Hvor mange ganger må jeg si at hun ikke var SÅ liten" sa Gabar.

-"Nei klart, dersom du synes at tommelen er den lengste fingeren så var hun ikke så liten". Slik kranglet de videre mens følget gikk. Det eneste de så ut til å være enige om var hvor de skulle gå. Derfor kunne følget stadig fortsette selv om krangelen gjorde det samme. Tidvis var det en ren pine. Men tross alt var brødrene gode veivisere og det gikk fort fremover. Mange ganger ble de nødt til å vente på Tris som ikke var så rask til bens. Ferden så igjen ut til bare å være fredelig. Men en dag kom Gabar med en advarsel.

-"I disse traktene er det mage røvere" sa Gabar.

-"Stemmer. Jeg håper at dere kan betjene våpen" sa Melin.

-"Jeg er en ypperlig sverdsvinger" sa Sama.

-"Og ingen slår oss i bueskyting" sa Gabar. Tris antok at historien nå gjentok seg og at Gabar og Melin slettes ikke var bueskyttere men storskrytere som Raz. Men historien skulle vise at han tok feil. Følget gikk bekymringsfullt videre. Men det varte en dag før de fant røvere. Til og med brødrene trodde de hadde sluppet ennå. Men plutselig sto røverene forn dem. Sama grep sverdet og brødrene buen. Foran dem sto seks røvere. To var skagler, fire jordamenn. Skaglene holdt spydene klare. Jordamennene så ut til å ha et mer avslappet forhold til våpnene sine.

-"Velkommen til min skog" sa røverlederen.

-"Jeg kan ikke si jeg har hørt at dette området tilhører noen annen enn en fyrste" sa Gabar.

-"Så la meg være fyrsten. Jeg er vel så god som han som regjerer i navnet" sa lederen.

-"Så vidt jeg vet stanser ikke fyrsten alle som passerer skogen her. Det gjør derimot du" sa Melin.

-"Du har en skarp tunge og har tydeligvis ikke lært når du skal åpne munnen. Dessuten stanser jeg slettes ikke alle som passerer. De jeg liker lar jeg passere. Dere følger ikke det kriterium" sa lederen.

-"Jeg advarer deg. Vik unna. Det er ingen god dag å dø" sa Gabar.

-"Jeg viker unna. Alt som trengs er klingende mynt" sa lederen.

-"Det du vil få er spisse piler" sa Melin.

-"Prat er visst forgjeves. Gi dem en lærepenge" sa lederen. Men det var brødrene som reagerte først. To piler suste og traff de to skaglene mesterlig før de rakk å kaste spydene. Tre jordamenn grep til sverdet og en til buen. Brødrene slapp buene og trakk armbrosten. Igjen suste to piler før røverene rakk å gjøre noe. En bueskytter og en sverdsvinger falt. Men nå stormet to sverdsvingere mot dem. Sama krysset straks klinge med dem for å gi brødrene tid til å lade. To sverd holdt Sama i hendene. Et var et reservesverd han hittil ikke hadde vist. For hvert støt måtte Sama parere. Det var slett ikke lett. Venstrearmen var slett

ikke like god som den hoyre. Sama måtte bruke akrobatikken til fulle. Det gjaldt å hoppe unna det ene stotet og parere det andre. Hvert sekund trengte full konsentrasjon. Hopp. stot. Hopp, støt. Det holdt ikke i lengden. Sama var nødt til å bli truffet. Et støt traff han i siden, men ikke alvorlig. Et traff benet og kom til å lage et arr. Men nå var Gabar og Melin rede. De skjøt hver sin pil, men uheldigvis siktet de begge på samme. Men mer trengtes ikke. Den siste roveren slapp våpenet.
-"Nok. Jeg overgir meg" sa roveren.
-"Overgir deg. Jeg ante ikke at vi forte krig. Jeg trodde vi duellerte" sa Sama.
-"Hva ? Nei, hør nå her. Jeg har jo sluppet våpenet" sa røveren.
-"I så fall er det enklere å drepe deg. Vi er takknemlige for det" sa Gabar. Roveren begynte å gråte og var på alle måter ynkelig og gjorde Sama kvalm.
-"Vi ville ikke drepe dere. Bare ta pengene. Det er deres skyld at det ble blod" sa roveren. På en måte stemte dette.
-"Dere har ingen grunn til å drepe meg. Jeg kan ikke gjøre dere noe" sa roveren.
-"Der tar du feil. Jeg har hort at noen av dere er underlagt røverkonger. Jeg vil ikke ha noen slik røverkonge på nakken. Det er ikke sunt" sa Melin.
-"Jeg er ikke underlagt noen røverkonge" sa røveren.
-"Beklager, vi kan ikke ta den sjansen" sa Gabar. Nå forsto roveren at det var nytteløst å be om nåde. Før han rakk å gjøre noe hadde Sama svingt sverdet og etterlot seg et hodeløst lik. Folget gikk videre. Sama var bekymret.
-"Kommer vi til å stote på flere røverbander ?" spurte Sama.
-"Det kan godt være" sa Melin. Brødrene ble enda underligere i Tris' og Samas øyne. Enten så de ut til å være fullstndig enige eller så var de totalt uenige. Etter en stund hørte de ryttere. De tok til å gjemme seg igjen. Fra gjemmestedet kunne de se at rytterene var de samme som de tidligere hadde gjemt seg for.
-"Merkelig. Hvem er de rytterene ?" spurte Sama. Ingen kom med noe svar. Særlig forundret ble brødrene som ikke hadde sett rytterene tidligere. De brukte en del tid mens de gikk på å diskutere hvem rytterene kunne være, men kom ikke til noe som helst resultat. Dermed ga de seg med det. Etter nok en dagnattsyklus kom de til en by kalt Gell. Fra denne byen hørte de jubelrop. De bestemte seg for å gå til byen. Den eneste protesterende var Tris som slettes ikke var nysgjerrig. Men han ble pent nodt til å følge de andre. De viste seg at det foregikk konkurranser i Gell, som for ovrig er den storste skaglebyen av alle. Her var jordamenn og skagler. Her var salamandermenn og fjellfolk. Hvem er alle disse folkene spor du vel nå. Salamdermenn, eller sagger som de egentlig heter, er det mest mislikte folk av alle. De er einstøinger. De er kjente for å være sleipe, egoistiske, selvstendige, usympatiske, griske, ærgjerrige, maktgale, lure, svindlere og forræderske. De tror ikke på noe. De er typiske handelsmenn og autoritetspersoner. De har lederegenskaper. Fysisk har de skjell på kroppen. De er gjennomsnittlig 175 cm. De har tre fingre og tre tær på hver fot/hånd. De har gronn hud. De har et smidig skjelett. Dette folket hadde en gang et mektig rike men dette gikk under som det står om i Worsagaen, som for øvrig gir god kunnskap om saggenes mentalitet. Men denne sagaen får jeg heller fortelle om en annen gang. Og hvem er så fjellfolk ? De er sterke og høye og holder til i fjellene. De er barske og tilber fjellguder. De er gjennomsnittlig 198 cm. En gang hadde de en keiser. Nå har de kun en konge. Hvordan det gikk nedover med riket er en saga for seg selv. Men nå har jeg fortalt om alle folkene utenom jordamenn, som gjerne rett og slett kaller seg "menn". Men det er ingenting som særegner dette folket. De er så forskjellige. Og nå er det blitt fortalt om alle folkene. La meg slippe å gjenta noe. De er ikke noe som er kjedeligere for en forteller enn å gjenta kjedelige fakta. La oss nå gå tilbake til historien og holde oss til den ! Følget gikk inn i byen som myldret av liv. Det var alskens konkurranser. De var konkurranser for ryttere, konkurranser for spyd, løping, bueskyting, fekting... Ja, slik kunne en fortsatt og fortsatt. Og brødrene og Sama ble helt betatt. Og selvfølgelig måtte Sama delta i fekting, og brødrene måtte prove seg i bueskytterkonkurransen. Verken Sama eller brodrene fikk noen problemer første dag, men konkurransene fortsatte tydeligvis flere dager. Tris begynte selvfølgelig å klage og sa de måtte fortsatte. Men følget sto på sitt og sa at hvis han ville fortsette i skogen hvor roverene myldret fikk han finne noen andre. De aktet ikke å gå noen steder før konkurransen var ferdig. Og Tris prøvde virkelig å finne noen å fortsette med han. Men å si at disse var uinteresserte er en underdrivelse. Noen svarte rett og slett med latter og Tris måtte gi opp. Tris hadde selvfølgelig ingen penger, men brødrene tok seg av kostnadene. Om kvelden samlet følget seg for å skryte av sine store bedrifter. De gestikulerte heftig og Gabar kom til å komme bort i en forbipasserende. Vedkommende ble ganske ublid.
-"Hvorfor dytter du meg ?" spurte personen, som var en fjellmann, eller fasi som det egentlig heter.
-"Beklager. Jeg gestikulerte bare" svarte Gabar.
-"Trenger du hele verden når du gestikulerer ?".
-"Beklager. Jeg overdrev visst litt".
-"Litt ? Hva er da mye ? Å rive ned veggene ?". Gabar onsket ikke å tape ansikt overfor broren.
-"Hør her, jeg har sagt unnskyld. Nøyer du deg ikke med det er det ikke min feil".
-"Er det slik skikken er der du kommer fra. Sier man unnskyld, kan man fornærme noen etterpå".
-"Det virker på meg som om du onsker bråk. Jeg må nok beklage å si at det gjør ikke jeg".
-"Jaså, så det gjør du ikke. Hva da hvis jeg dytter til deg. Jeg fikk en gang en fisk som var SÅÅÅ stor" sa

fasien og veivet med armene så han traff Gabar og dyttet han ned i bordplaten.
-"Hør her, jeg tåler ikke hva som helst !".
-"Ikke engang at jeg forteller at jeg en gang var en bokser og slo SLIK" sa fasien og slo til Gabar så han falt ned på gulvet.
-"Nå er det nok. Skal du ha bråk skal du få det !". men lenger kom ikke Gabar for på dette punktet kom verten bort til den. I den ene hånden hadde han et langsverd.
-"Kanskje skal han få igjen, men ikke her !" sa verten og kastet dem begge ut. Nå var det ingen vei tilbake. I vertshuset kunne han trukket seg, men her ute var det for sent. Ingen kom inn igjen før striden var ferdig.
-"Velg våpen" sa Gabar.
-"Våpen ? Det må vel være nevene" sa fasien som var klar over at Gabar slett ikke var så god med nevene som han. Før Gabar hadde protestert hadde fasien deiset til han. Han hadde rukket å trekke hodet noe til side, men ikke nok. Gabar overrasket med et spak. Fasien, som ventet et spark, ble truffet. Sparket hadde truffet baksiden av kneet, og fasien sank nå sammen. Gabar benyttet anledningen til å slå så hardt han kunne mot ansiktet. Igjen ble fasien truffet. Gabar sparket så i brystet. Han provde seg på nok et slag, men nå parerte fasien. Og nå reiste fasien seg opp. Gabar leverte fra seg et spark mens fasien sto opp. Fasien bestemte seg for å ta imot. Men nå var han igjen oppreist. Fasien gliste. Nå var det hans tur til å sparke, men det ble for sakte. Gabar grep tak og leverte et slag. Så sparket han til kneet på det andre benet og fasien falt. Gabar kastet seg over fasien og slo han fasien hardt. Men etter to slg var fasien kommet over fortumelsen og kastet Gabar fra seg, for han var sterk. Men Gabar sparket nå to spark. En i siden og en i magen. Det virker kanskje litt brutalt denne slåsskampen, men fasier gir seg aldri før de er helt hjelpesløse og nå var fasien hjelpesløs. Derfor avsluttet Gabar kampen og gikk inn. Mer skjedde ikke den dagnattsyklusen.

Neste dag var Gabar en kjent mann. Det var ikke mange som klarte å felle en fasi. At fasien antagelig hadde drukket en del tiet historien om. Og uansett var det en god prestasjon. Men fasien selv ønsket hevn. Derfor satte den seg på Gabars rom og ventet tålmodig. Etter en stund sovnet han. Imens hadde følget det artig i konkurransene. Sama ble i løpet av dagen slått ut, men han så det som en erfaring som var viktig en gang det ville være liv og død og ikke bare lek, og var ellers fornøyd. Han hadde nemlig slått ut en god del folk. Brødrene klarte det enda bedre. De viste seg å være rene mesterskyttere. De var ikke bare storskrytere som Raz, men virkelig dyktige. De ble snart favoritter. Antagelig siden de var brødre, for det var ikke så mange brødrepar som var så dyktige. Etter en stund var det bare åtte igjen. Så var det fire. Disse var brødrene og en annen skagle og en østjordamann. Kun to av dem traff blinken : Melin og østjordamannen. Gabar hadde så vidt bommet. Det hadde vært en sterk konkurranse mellom brødrene, men nå som Gabar var slått ut stilte han seg bak Melin og heiet på han. To runder gikk uten at de to konkurrende bommet. Så bommet østjordamannen. Alt Melin trengte nå var å treffe blinken. Og det gjorde han. Det var så vidt, men det holdt. Melin var mester og fikk stor jubel. Men jubelen var for begge brødrene. Alle syntes at dette var flinke brødre. Og Gabar hadde jo felt en fasi ! Tris var lettet. Nå kunne de endelig komme videre. Det var først når de nærmet seg rommet deres at de ante uråd. Det var nemlig ikke helt igjen. Gabar og Melin grep hver sin kniv. Sama grep sverdet. Tris bante inne i seg. Selvfølgelig ! Mer problemer. Det ble Sama som gikk først. Han skjov døren oppe og sprang inn. Det han fikk se var en fasi som lå i sengen. Og denne hadde to spyd gjennom kroppen. Sama ba de andre komme inn og lukke døren etter seg. De så gjorde.
-"Er ikke dette fasien du kjempet mot ?" spurte Sama Gabar.
I det Gabar nikket gikk det opp for han hvor alvorlig det var.
-"Jeg har da ikke.." begynte han, men så ble han taus. De andre var klar over det. Dessuten spilte det ingen rolle. Gabar svelget. Dersom noen fant ut kunne det bety halshugging. Og hvem skulle ellers ta, utenom han selv. Det var jo en kjent sak at han og fasien hadde kranglet.
-"Det er bare en ting å gjøre. Å bli kvitt liket" sa Melin bestemt. Måten han sa det på viste at ikke bare skulle de gjøre det, de skulle aldri ofre Gabar. Melin stirret Sama og Tris inn i øynene for å markere at han ikke ville vise dem noen nåde forlot de Gabar. De skulle til å tenke seg om da en vertspike stormet inn. Vanligvis banker de selvfølgelig på, men denne tenkte å benytte anledningen til å hilse på buemestrene. Da hun fikk øye på fasien skrek hun. Nå var det gjort. Det gjaldt bare å skynde seg unna. Men før de rakk å gjøre noe som helst sto en mengde folk utenfor døren. De tenkte samtidig på vinduet, men der stimlet det også folk. De var for mange til at motstand hjalp. Tris ble stadig mer ulykkelig. Hans hjemlengsel var nå ubegrenset. Vertshuseieren kom inn i rommet. Han skulle til å si noe da en stemme skrek : -"bymesteren kommer". Dermed nøyde vertshuseieren seg med å skule på følget. Like etter trådde bymesteren inn i rommet.
-"Og hva skjer her ?" spurte han. Det ble et virvar av stemmer. Alle ville fortelle han hva som hadde skjedd. De som ikke ante hva som hadde skjedd nøyet seg med å skrike : -"halshugg dem" og lignende. De håpet på at dagen kunne avsluttes med en henrettelse.
-"Ti nå stille" sa bymesteren irritert. For øyeblikket lurte han på om det var verdt det, å være bymester for slike tullinger. Han henvendte seg til vertshuseieren og spurte hva som hadde skjedd. Vertshuseieren sa at han ikke ante, men at Gabar sikkert var skyldig. Jo takk, sa bymesteren kort og irritert.

-"Hvem var det nå som fant liket ?" spurte bymesteren.
-"Det var oss" sa Gabar.
-"Jeg skjønte jo det. Jeg mente etter dere. Å, jeg blir gal". Til slutt fikk vertspiken meldt seg. Hun hadde blitt borte i mengden. Hun fortalte det hun hadde sett.
-"Ikke så meget opplysende. Noen som vet noe ?" spurte bymesteren mengden. En stemme skar gjennom : -"Ja. De er skyldige. Heng dem".
-"Jeg tar det som et tegn på at dere ikke vet noe. Det er vel deres tur" sa bymesteren og henvendte seg til følget.
-"Ikke vet vi noe. Vi kom inn og fant fasien slik" sa Tris. De andre ergret seg over Tris' svar som neppe var særlig lurt.
-"Dere kom samtidig ?"
-"Ja. Og så ingenting".
På dette punkt gikk et nytt bulder gjennom mengden.
-"Få dem ut" sa bymesteren til vertshuseieren.
-"Hva ? Hvordan skal jeg klare det ?" spurte vertshuseieren.
-"Det bryr ikke meg. Få dem ut dersom du ønsker å fortsette som vertshuseier" sa bymesteren. Vertshuseieren var fortvilet. Han hadde bare en mulighet til å få flokken til å vike unna. Selv om den bød han i mot, måtte han gjøre det.
-"Drikke til alle" sa han spakt.
Mengden jublet og løp ned. Vertshuseieren gikk fortvilet etter.
-"Vi er uskyldige" sa Tris.
-"Selvfølgelig. Har aldri møtt noen skyldige" sa bymesteren.
-"Hv-hva akter du gjøre ?" spurte Gabar nervøst.
-"Må nok henge deg" sa bymesteren.
-"Vent. Jeg forstår at det ser ut som om Gabar er den skyldige. Men gi oss en sjanse til å bevise hans uskyld. Gi oss en tid til å ta de skyldige" sa Sama.
-"Hør her. Jeg har foran meg en død fasi i erkefiendens rom. Dermed er det ganske logisk hvem den skyldige er. Fasien har to spyd i seg mens fienden står uskadd. Høres ikke ut som selvforsvar. Særlig ikke siden ingen har hørt noe. Dere burde være glade" sa bymesteren.
-"Glade ? For hva ?" spurte Melin sint.
-"For at jeg bare tar en av dere. Dere sier dere kom samtidig. Fasien har TO spyd i kroppen. Egentlig burde jeg arrestere dere alle. Men jeg har stor sympati for dere tross alt. Jeg liker ikke å henrette noen" sa bymesteren.
-"SÅ gi oss tid til å finne de egentlige skyldige" sa Sama.
-"Dere får ingen tid av meg. Bare prosessen gir dere tid. Først må vi se på bevismateriale. Rådet må avgjøre. Og så er det jo Den Siste Dag for den dødsdømte".
_"Hvor lang tid gir det oss ?" spurte Sama.
_"Tja. Denne dagen går med til festiviteter. Neste dag faller avgjørelsen. Så kommer Den Siste Dag. Så kommer selve henrettelsen på kvelden. Dere har i dag, i morgen og i overimorgen".
-"Tro ikke at vi ikke kommer til å gjøre vårt beste for å finne den skyldige" sa Sama bestemt. Sama og Melin lovet Gabar at det bare var på gjensyn da han ble tatt med til Vokterhuset. Gabar forsøkte å smile, men det ble et trist smil. Etter denne tunge stund gikk følget til vertshuset. Alle stirret på dem der de gikk. Men det brydde dem ikke. Bare Tris var ikke i fyr og flamme. I vertshuset forhørte de seg om noen hadde vært på rommet deres. De fikk til svar : ja, dem selv. De overså denne morsomheten og spurte om det hadde vært noen andre.
-"Når noen går opp, hvordan vet jeg da hvilket rom de går på" spurte vertshuseieren retorisk.
-"Men hvem har vært oppom utenom de som har bodd her ?" spurte Sama.
-"Vel, jeg har ikke fulgt med. Jeg så en, heh, ungpike gå opp. Ellers så jeg en ung mann. Å ja, også noen korte folk. De var kappekledte, så jeg klarte ikke se dem skikkelig".
Følget stivnet til. kunne det være dem de hadde sett før ? Hvem var disse kappekledte folkene ?
-"Var det…tre av dem ?" spurte Sama.
-"Jepp. Tre stykker. Men ikke spør meg hvordan de så ut. Det fikk jeg ikke se".
-"Det må være dem" sa Sama. Melin nikket.
-"Hva vil de oss ?" spurte han.
Ingen ante. Men de ble i alle fall enige om å lete etter de kappekledte.
-"Vet du noe om de kappekledte ? Hvor de gikk hen ? Hvor de hadde hestene ?" spurte Sama vertshuseieren. Denne bare ristet på hodet. De gikk ut av vertshuset og begynte å forhøre seg på stallene. De visste ikke. De forhørte seg på andre vertshus. De visste ikke. Men hos noen ble det sagt at de kappekledte hadde vært og lett etter dem. De begynte å forhøre seg med alle slags folk de kom utfor. Noen hadde sett dem, men de ante ikke hvor de hadde dratt. Det gikk timer før de fikk vite noe verdifullt. En person hadde sett dem dra sørover. Følget var ikke sene om å gripe de første hestene de kunne finne. Og av sted bar det. Ved hver gård spurte de om de på gården hadde sett de kappekledte. Og noen ganger hadde de. De red resten av dagen. Da det nærmet seg natt sa Sama at de skulle stanse. Melin ville ikke.
-"Skal vi stanse så lenge Gabar er i fare ?"
-"Hør her, det er allerede kveld. Det er så vidt vi kan se. Om en stund kan vi ikke se i det hele tatt. Vi vil ikke se dem om vi så rir rett forbi. Dessuten kan hestene snuble, og da er vi plutselig uten hest. Vi har risikert nok som det er. Dessuten er hestene slitne. Vi får heller stå opp tidlig" sa Sama. Melin måtte innrømme riktigheten i det han sa. Dermed slo følget seg til ro.